

Picassent, capital del nostre cinema

És el primer Festival de Cinema en la nostra llengua, i es fa a Picassent (Horta). És l'Inquiet, i ha previst nou dies, del 14 al 22 d'octubre, plens d'actes. Tot seguit, ens hi endinsem de ple.

No s'hi val cap plany, cal actuar. Aquesta és la lliçó que hauríem d'extraure dels organitzadors del primer festival de cinema en català, l'Inquiet, que se celebra entre aquesta setmana i la que ve a la localitat de Picassent (Horta). Les paraules del director de l'esdeveniment, Francesc Felipe, són, en aquest sentit, ben aclaridores: "Intentem demostrar a les institucions i a la societat en general que hi ha una incipient producció en valencià, a la qual entre tots hi hem de donar suport."

A més de l'Ajuntament de Picassent –que organitza la cita amb La Fàbrica de la Llum–, compta amb el patrocini de la Generalitat de Catalunya –a través del Departament de la Presidència–, l'Acadèmia Valenciana de la Llengua i la Fundació Sambori. Entre els col·laboradors, Televisió de Catalunya, Televisió Valenciana, l'Institut Valencià de la Cinematografia, Catalan Films i la Federació Valenciana de Municipis i Províncies. L'Inquiet es va presentar el 4 de setembre, i, com no podia ser d'altra manera, va aprofitar l'avinentsa per a emetre, a la plaça de l'Ajuntament del poble, la versió doblada del film d'animació *Madagascar*. Ple absolut.

Quatre seccions. En destaca, és clar, la secció Oficial, en què es poden veure pel·lícules com ara *Sevigné* –la darrera obra de Marta Balletbò–, telefilms com *Síndrome laboral* –de Sígrfid Monleon, basat en el cas de la síndrome d'Ardystil–, documentals com *Del roig al blau* –de Llorenç Soler sobre la transició valenciana–, a més de curtmetratges. El president del jurat és Josep Antoni Pérez Giner –productor de tota la vida amb un ampli historial en pel·lícules en català–, a qui acompanyen Francesc Fenollosa –codirector dels Premis Tirant– i Paco Alegre –actor amb una dilatada experiència en rodatges valencians–.

La secció Inquieta s'adreça a escoles, instituts i universitats de tot l'àmbit lingüístic, i les seues projeccions són al matí. En aquest cas el jurat és presidit pel creador de Cinema Jove –que anualment se celebra a València–, Mario Viché, i el completen la Fundació Sambori i Agustí Aguado, vinculat al món del

cinema i a la difusió de la cultura i l'escena valenciana.

Bona mostra de l'èxit d'aquesta primera convocatòria és que entre aquestes dues seccions s'han presentat més de 70 treballs, que han hagut de ser convenientment seleccionats per l'organització. Un indici que no hi ha d'haver problemes perquè l'Inquiet tinga llarga vida, com deixa entreveure, amb l'ànim d'estendre la flama, el regidor de Cultura de Picassent, Artur Hernández: "Esperem que en unes altres localitats en prenguen nota i aposten també per programar cinema en valencià, ja que és hora d'actuar per la difusió i la normalització de la nostra llengua."

La tercera secció, Mostra, és dedicada a Punt 2, el segon canal de Televisió Valenciana, que té una producció exclusivament en la llengua que el nou Estatut reconeix com a "pròpia". Els organitzadors ho han volgut reconèixer –"és el bon camí", afirma Felipe–, potser mirant de despertar el germà gran, que ha arraconat el valencià a unes poques emissions. Es projectaran les cintes *El Fava de Ramonet* i *La tarara del Chapao*.

Per últim hi ha la secció Informativa, amb una barreja de programes i documentals. En aquest apartat val la pena ressenyar que es presentaran dues sèries d'animació que Televisió de Catalunya té previst d'incloure en la graella de la nova temporada que ara comença. Tota una exclusiva, per tant.

En total, en vuit dies es podran veure més d'una vintena de metratges, i això que, com hem comprovat, n'hi ha molts que s'han quedat pel camí. Potser en l'edició del 2006 el públic pugua presenciar els darrers treballs de dos dels nostres millors directors, Ventura Pons i Marc Recha, els quals, per trobar-se en ple procés de rodatge, no poden ser presents enguany a Picassent.

Dissabte 22 a la nit arribarà l'acte de cloenda, en què es lliuraran els guardons als premiats.

I encara més. Per acabar-ho d'arrodonir, l'Inquiet no se cenyeix a la programació de tota aquesta allau de cintes. També ha previst dos col·loquis: el primer, dimarts dia 18, en què entitats de promoció cinematogràfica i educatives intentaran trobar nexes d'unió que els permeten compartir coneixements i cer-

Del 14 al 22 d'Octubre Picassent-València

Inquiet

festival de cinema en valencià

Prepara't per al millor cinema en valencià

9 dies de projeccions i claus, curt, animació, llargmetratge, documental, curt escolar, Taules rodones, Retrospectiva Punt2

www.inquiet.org

Francesc Felipo, director de l'Inquiet.

EL TEMPS

car estratègies comunes. La segona taula redona és dos dies després, dijous 20, i hi participaran Francesc Illa, del Servei Català de Doblage de Televisió de Catalunya; Josep Lluís Domènech, membre de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua; Antoni Llabrés, del Servei de Política Lingüística de la Universitat de València, i Catalina Cruellas, del Festival de Curtmetratges de les Illes Balears. Tots quatre debatran sobre el cinema en la nostra llengua i el model de doblatge que cal aplicar-hi, sense deixar passar la gran xacra dels problemes de distribució.

Tant les projeccions com les taules redones tenen lloc al saló d'actes de la Casa de la Cultura de Picassent. Les entrades –o bé l'abonament per a tot el festival, que n'hi ha– es poden adquirir, a partir d'aquest divendres, dia 14, a la mateixa Casa de la Cultura. A més, es poden recollir invitacions a la seu del Festival, a www.joves.net i a les dues universitats públiques de València. Els organitzadors també han obert un lloc web, www.inquiet.org, en què es pot consultar més detingudament el programa del festival.

La passada primavera, sota l'organització de les universitats, les sales del cap i casal van omplir-se per a presenciar un cicle de cinema en valencià –grans produccions doblades o subtitulades–. La resposta, en efecte, va ser massiva. Com massiva es preveu la cita de Picassent. No ens planyem, doncs: actuem.

Víctor Maceda

Dos quan s'aneguen

Sebastià Alzamora

Cinema 'neocon'

El tòpic afirma que Hollywood és una fàbrica de somnis, però també és oportú qualificar-lo com un difusor altament eficaç d'ideologia. L'alternança d'hegemonies entre demòcrates i republicans al govern dels EUA es tradueix o s'emmiralla en determinades produccions del setè art que glossen, propalen, promocionen o exalten els valors que corresponen en cada moment. Al llarg del temps, aquesta mena de pel·lícules acaben configurant una cinematografia nacional, d'existència comprovable en qualsevol país del món on es produeixi cinema, però que cobra una rellevància especial quan parlem de la primera potència mundial, que exerceix com a tal també en el terreny cinematogràfic.

Cinderella Man, exemple dels valors conservadors que transmet Hollywood.

UNIVERSAL

Així, el conservadorisme a ultrança de l'era Reagan, que entre d'altres coses es va proposar la superació del trauma social de Vietnam i la recuperació de l'orgull de ser americà, féu possible un film com *Rambo*, que es ramificà en una incalculable rasteiera de pel·lícules protagonitzades per herois hipermusculats que encarnaven les virtuts del patriotisme i de l'acció directa contra qualsevol amenaça. I el pseudoprogressisme de Clinton trobà el seu equivalent cinèfil en l'emergència de l'escena dita independent, i en films com *Happiness* o *American Beauty*, que van proposar una mirada crítica *ma non tanto* sobre la classe mitjana americana.

En els últims anys, els dos mandats consecutius de George Bush Jr. han comportat la implantació del pensament *neocon*, l'apòcope de *neo conservative* amb què ara designem allò que de tota la vida n'havíem dit un fatxa. Al meu parer, la ideologia *neocon* ja ha donat peu a dues pel·lícules significatives: la primera va ser la impresentable *La passió de Crist*, de Mel Gibson, que documentava l'agressiva fascinació dels nous conservadors ianquis pel costat més brutal de la fe i la iconografia cristianes. La segona es pot veure ara mateix a les nostres pantalles: es tracta de *Cinderella Man*, de Ron Howard, basada en la vida del boxejador James J. Braddock, qui protagonitzà una història de caiguda i auge en temps de la Depressió que per força havia de ser del gust dels *neocon* i el seu individualisme extrem. Amb un protagonista (Russell Crowe, decebedor) que de tan bo sembla curt, i plagat de sermons sobre família, pàtria i fe, el film només sorprèn pel contrast entre l'ensucrament amb què es tracta la vida íntima (dona i fills) de l'heroi i la crua violència de les escenes en què el veiem combatre al ring. Però és que justament en aquesta aparent contradicció entre sentimentalisme i agressivitat reposa una part substantiva del pensament *neocon*.